

VÁRADY SZABOLCS

Emléksorok egy régi felsülésre

*Hogy veled hol rontottam el,
sőt hogy nem is volt elrontani mit,
arra csak jóval később eszméltem rá.
Azon a rögtönzött házibulin,
ahol a szomszéd szobában
a barátom is jelen volt,
első szeretőd és még mindig szerelmed,
ott akartál lefeküdni velem,
aztán soha. Ilyen afrodisziákum
többé nem adódott: hogy hátba ránk nyit.
Én ebből semmit nem sejtettem akkor,
csak gyáva voltam meg ügyetlen is.
De te is csalatkoztál:
ő aznap éjjel a házikisasszony
csábításának engedett,
miután mi többiek hazamentünk.
A villamoson az életedet mesélted,
aztán mentünk még moziba, múzeumba.
A film alatt elzsibbadt a karom,
mert hogy fejed végig a vállamon,
és a Zeneakadémián, az első sorban,
ragasztózkodtál hozzám, hogy a kezedet fogjam.*

*Istenem, milyen bonyolultak vagytok,
én meg milyen hülye!*

Szilveszter

*Voltak szörnyű szilveszterek. Az egyik:
nálatok, öten, az ötödiken.
Ahonnan hogy kiugrasz, fenyegetté,
ha elhagylak csakugyan őmiatta,
aki ott volt ugyancsak, nem velem,
a barátommal, őmellette döntött,
és vele volt a barátnője is,
aki majd az én későbbi barátom
miatt nyitja magára a gázcsapot,
de őt akkor nem ismerhette még.*

*Hogy mi lebetett az a másik ok,
amiért egyszer csak felzokogott,
nem tudom, de sírt hosszan, görcsösen.
Táncolni is kellett még, azt hiszem.
A legszörnyűbb szilveszter volt, igen.
Mindenki elaludt hajnal felé,
csak én ültem, jobb híján a fürdőszobában
a kád peremén, és vártam a reggelt,
hogy végre hazamehessek, elkezdeni
a kietlennek ígérkező évet,
azt, amelyik majd későbbi barátom
bíres versének záró szava lett,
a 'kilencszázhatvanegyediket.*

TURI TÍMEA

A konyhában

*Amíg a férjeink beszélgettek,
mi kimentünk a konyhába.
Nem beszéltünk róla, de tudtuk,
egyikünk sem él hiába.
Köröttünk a ház, amiben előttünk
is öröm és kétely lakott.
Te megdicsértél azért, hogy látod,
már lepucoltam az ablakot.*

*Te láttad, és én büszke voltam,
pedig ez sem volt az én érdemem.
Nem mondtam el, de egy bejárónő
tartja rendben az életem.
Van úgy, hogy nem is találkozunk,
a lakásunkhoz kulcsa van.
Igazából ő és nem én tudom,
hogy hol az égő és hol a csavar.*

*Ez a háztartás az én birtokom,
de igazából ehhez sincs közöm.
Még nem tanultam a hibáimból,
a virágokat sem én öntözöm.
Ez a tér az enyém, de nem én
porolom ki a szőnyeget.
Nem gondolom, hogy szolgál volnék,
s hogy minden férfi szörnyeteg.*